

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci jednal ve veřejném zasedání dne 26. února 2021 o odvolání obžalovaného **Martina K.** proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 30. 9. 2020, č. j. 4 T 130/2020–308, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Hudečka a soudců JUDr. Michaely Burešové a JUDr. Antona Bucheně rozhodl

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného Martina K. se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek **zrušuje** v celém výroku o trestu a za splnění podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu se obžalovaný Martin K. **nově odsuzuje**, při nezměněném výroku o vině, jak je uveden v napadeném rozsudku, podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku, § 62 odst. 1 trestního zákoníku a § 63 odst. 1 trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře **90 (devadesát) hodin.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Olomouci bylo rozhodnuto tak, že obžalovaný Martin K. se uznává vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. f) trestního zákoníku účinného do 31. 5. 2020, a to pro jednání blíže rozvedené ve výroku napadeného rozsudku, a byl za to odsouzen podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 3 měsíců nepodmíněně. Podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kalvachová.

2. Takto vyhlášený rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden procesním způsobem ze strany obžalovaného Martina K. Jak plyne z odůvodnění podaného odvolání, které vypracoval obhájce obžalovaného, podané odvolání směřuje proti výroku o vině a výrokům navazujícím s tím, že je namítáno, že skutková zjištění Okresního soudu v Olomouci nejsou správná, úplná. Obžalovaný od okamžiku zahájení trestního stíhání popírá, že by se žalované trestné činnosti vědomě dopustil. Většinou se nacházel ve velmi špatném psychickém stavu. Následně obžalovaný poukazuje na závěry znalce MUDr. Jaroslava Konečného s tím, že znalec rovněž konstatoval, že v rozhodnou dobu obžalovaný trpěl těžkou poruchou přizpůsobení na nástup výkonu trestu s protiprahovou úzkostnou a depresivní reakcí, kdy v rámci poruchy osobnosti byla tato psychopatologie ještě více zvýrazněna. Znalec nad rámec svého znaleckého závěru rovněž připustil, že v rozhodnou dobu trpěl i periodickou poruchou ve středně těžké fázi. Znalec dospěl k závěru, že z důvodu momentálního zdravotního stavu obžalovaného obžalovaný nebyl schopen objektivně a subjektivně trest sám nastoupit. Obžalovaný vyměřený trest považuje za nepřiměřeně přísný. Poukazuje opětovně, že nebyl pro značnou úzkost a strach výkon trestu schopen nastoupit sám. V závěru je navrhováno, aby Krajský soud v Ostravě zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a obžalovaného zprostil obžaloby podle § 226 písm. b), popřípadě písm. d) trestního řádu.
3. Obhájce obžalovaného ve veřejném zasedání plně odkázal na písemně vypracované odvolání. Dodal, že obžalovaný byl dne 3. 12. 2020 podmíněně propuštěn z výkonu trestu, nadále je v péči lékaře psychiatra. Znalec byl vyslechnut v hlavním líčení i v přípravném řízení, tento dost objektivně popsal i zdravotní stav obžalovaného i to, že jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti byla sníženy.
4. Obžalovaný Martin K. se vyjádřil tak, že ho velmi mrzí, co se stalo, že nenastoupil. V tu dobu nebyl schopen skutečně konat, nepamatuje si, jak se do léčení dostal. Obžalovaný následně k dotazu uvedl, že bral léky ve výkonu trestu, navštěvoval pravidelně psychiatra, psychologa. Ve výkonu trestu měl vzorné chování, žádal opakovaně o práci, neměli pro něho práci.
5. Obžalovaný byl následně dotazován, a to ve smyslu § 64 trestního zákoníku, tedy ke stanovisku obžalovaného k zdravotnímu stavu a možnosti výkonu trestu obecně prospěšných prací. Obžalovaný k tomuto uvedl, že trest obecně prospěšných prací by vykonával, souhlasil by s ním, z hlediska zdravotního mu ve výkonu trestu nic nebrání.
6. Krajský státní zástupce se vyjádřil k podanému odvolání obžalovaného a uvedl, že rozsudek okresního soudu považuje za zákonný a správný. Okresní soud v bodě 4. se vypořádal s obhajobou obžalovaného, kdy zaujal správně názor v tom, že obžalovaný neměl žádný závažný důvod pro nenastoupení výkonu trestu. Navrhl podané odvolání zamítnout podle § 256 trestního řádu, kdy se ztotožnil rovněž s výrokiem o trestu.
7. Krajský v Ostravě – pobočka v Olomouci jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání obžalovaného Martina K. podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku i řízení předcházející a dospěl k následujícímu závěru.
8. V rámci řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, odvolací soud neshledal žádný procesní vady, nedošlo k porušení zejména těch procesních ustanovení, která sledují řádný objasnění věci a obhajobu obžalovaného. Odvolací soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
9. Odvolací soud následně svou přezkumnou činnost zaměřil na napadený výrok o vině, kam směřují stěžejní námitky obžalovaného v podaném odvolání, a v tomto směru dospěl k závěru, že soud I. stupně učinil skutková zjištění bez důvodných pochybností pro rozhodnutí soudu, jak to požaduje základní zásada trestního řízení v § 2 odst. 5 trestního řádu. Soud I. stupně v napadeném rozsudku pod bodem 4. provedl hodnocení provedených důkazů způsobem předpokládaným v § 2 odst. 6 trestního řádu a také v ust. § 125 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud se s těmito přesvědčivými

úvahami v plném rozsahu ztotožnil. Pokud jde o uplatněné námitky obžalovaného, který poukazuje na některé stanoviska příbraného znalce MUDr. Jaroslava Konečného, soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, a na základě tohoto dovozuje, že se jedná o neměnné závěry znalce, tudíž skutkové zjištění Okresního soudu v Olomouci jsou nejasná a závěry nesprávné, odvolací soud k této stěžejní části obhajoby považuje uvést následující.

10. Již v přípravném řízení, a to opatřením Policie České republiky podle § 105 odst. 1 trestního řádu byl ve věci obžalovaného Martina K. příbrán k podání znaleckého posudku shora označený znalec, který následně vypracoval znalecký posudek a ve svém závěru kromě jiného uvedl, že obviněný Martin K. trpěl v období, kdy měl nastoupit výkon trestu odnětí svobody, těžkou poruchou přizpůsobení na nástup výkonu trestu odnětí svobody, poruchou osobnosti, obviněný nebyl pro značnou úzkost a strach z výkonu trestu odnětí svobody schopen sám do něj nastoupit. Okresní státní zástupce po prostudování spisového materiálu konstatoval, že za současné důkazní situace není možno ve věci meritorně rozhodnout, neboť oslovený znalec při doplňujícím výslechu setrval na svém stanovisko, že obviněný vzhledem k psychickým potížím nebyl schopen sám nastoupit výkon trestu odnětí svobody, a trestní věc vrátil Policii České republiky k doplnění, byl uložen úkon opětovně vyslechnout znalce, byly uloženy další úkony k provedení včetně toho, aby se znalec seznámil se zdravotní dokumentací obviněného z PL Šternberk, a poté by měl znalec také zodpovědět otázku, na základě jakých podkladů znalec dospěl k závěru, že psychické potíže obviněného byly v důsledku dekompenzované poruchy osobnosti a poruchy přizpůsobení natolik závažné, že mu reálně bránily v nástupu výkonu trestu. Poté, co znalci byla předestřena konkrétní část spisového materiálu, v jehož v kontextu bude požadována odpověď na položené otázky, znalec kromě jiného dodal, že pan K. do výkonu trestu jít nechtěl, bál se, snažil se z toho nějak vymanit, v dané situaci reagoval vcelku racionálně, účelně. Znalec následně podrobně zodpovídal na další položené otázky ze strany komisaře Policie České republiky a v závěru své výpovědi znalec uvedl, že pan K. jednal racionálně, do vězení nechtěl, diagnostickou poruchu měl. Dodává se, že tato výpověď znalce byla učiněna za přítomnosti obhájce obžalovaného a Okresního státního zástupce v Olomouci. Podstatné je to zjištění, že znalec v hlavním líčení v rámci své výpovědi kromě jiného uvedl, že obžalovaný určitě věděl, že má nastoupit do výkonu trestu, nebyla tam stoprocentně žádná psychóza, takže osobnost přiměřeně pro něj ve vysoce tíživé situaci zatlačil do nějaké představy plného selhání, zbytečnosti, marnosti a to vedlo k takovému jednání, kdy do léčebny dojel autem sám, ale hraje tam roli osobnost obviněného, kdy ty emoce hodně kolísají. Dle názoru odvolacího soudu soud I. stupně vinu obžalovaného zcela důvodně opřel zejména o učiněné závěry příbraného znalce MUDr. Jaroslava Konečného, přičemž tyto závěry jsou v napadeném rozsudku opřeny o další zjištěné skutečnosti. Je možno například poukázat na zjištění, že obžalovaný dne 3. 10. 2019 podal vysvětlení policejnímu orgánu, a tedy poté, co dne 20. 9. 2019 osobně převzal výzvu u Okresního soudu v Prostějově k nástupu výkonu trestu (č. l. 124 až 126). Po náležitém procesním poučení obžalovaný uvedl, že zdravotně je v pořádku, není pod vlivem žádných návykových látek, uvedl konkrétní antidepresiva, která užívá, cítí se naprosto v pořádku. K podání vysvětlení dojel osobním vozidlem, je plně schopen výslechu. V tomto směru je také možno dodat, že obžalovaný dne 29. 9. 2019, a tedy kdy osobně převzal výzvu Okresního soudu v Prostějově k nástupu výkonu trestu, podává trestní oznámení ve věci nebezpečného vyhrožování (č. l. 104–108). Z obsahu tohoto trestního oznámení je patrné, že obžalovaný Martin K. detailním způsobem se k situaci vyjadřuje, následně ve svém podaném vysvětlení 3. 10. 2019 se vyjádřil, jak je již shora uvedeno, a tedy že po zdravotní stránce je v pořádku, podává žádost o odklad výkonu trestu odnětí svobody ze zdravotních důvodů. Obžalovaný do výkonu trestu odnětí svobody nenastoupil ani poté, co dne 7. 10. 2019 převzal sdělení soudu, že jeho žádost o odklad výkonu trestu byla zamítnuta. Rovněž tyto označené skutečnosti korelují se závěry učiněného znalce a ve svém souhrnu jsou důvodně hodnoceny soudem I. stupně tak, že obžalovaný Martin K. nenastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, a neučil tak bez závažného důvodu.

11. Jednání obžalovaného bylo zcela důvodně posouzeno jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. f) trestního zákoníku.
12. Odvolací soud následně přistoupil k přezkoumání uložené trestní sankce pro obžalovaného Martina K. a dospěl k závěru, že vyměřený trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců nepodmíněně podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku nelze stvrdit jako správný a zákonný, a to z následujících důvodů. Pro uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody brání v případě obžalovaného ust. § 55 odst. 2 trestního zákoníku, ve kterém se konstatuje, že za trestné činy, u nichž horní hranice trestní sazby odnětí svobody nepřevyšuje 3 léta, lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody jen za podmínky, že by vzhledem k osobě pachatele uložení jiného trestu zjevně nevedlo k tomu, aby pachatel vedl řádný život. Obžalovanému Martinu K. byl ukládán trest odnětí svobody v rámci trestní sazby § 337 odst. 1 trestního zákoníku se stanovenou trestní sazbou odnětím svobody až na 2 léta. Jedná se tudíž o typově méně závažné jednání. Při popisu osoby obžalovaného odvolací soud přihlédl ke zjištění, že po vynesení rozsudku soudu I. stupně nastala nová skutečnost, a to v tom směru, že obžalovaný Martin K. byl dne 3. 12. 2020 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, a to na příkaz OS Brno-venkov 43 PP 160/2020 z trestu Okresního soudu v Prostějově 3 T 232/2017 na svobodu, jak se konstatuje ve zprávě Vězeňské služby ČR, Věznice Kuřim (č. l. 335). Toto konstatované stanovisko z Věznice Kuřim je podpořeno aktuálním opisem rejstříku trestů fyzických osob, který si odvolací soud vyžádal (č. l. 332). Toto zjištění nasvědčuje tomu, že odsouzený Martin K. splnil podmínky § 88 trestního zákoníku pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a jak se sám obžalovaný u veřejného zasedání vyjádřil, výkon trestu odnětí svobody vykonával řádně, neobdržel žádné kázeňské tresty ani odměny. Jak bylo také zjištěno soudem I. stupně, obžalovaný vyjma odsouzení Okresního soudu v Prostějově, sp. zn. 3 T 232/2017, nebyl odsouzen za jiné protiprávní jednání, také se nedopustil žádného přestupku. V případě obžalovaného Martina K. je na základě závěrů příbraného znalce dovoditelná zmenšená přičetnost, která odůvodňuje zvláštní postup spočívající v tom, že se k ní přihlédne při stanovení druhu a výměry trestu (§ 40 trestního zákoníku), což soudem I. stupně bylo zohledněno při popisu osobnosti obžalovaného v rámci rozhodování o trestu.
13. Shora konstatované skutečnosti, které se vztahují k popisu osoby obžalovaného a také menší typová závažnost páchaného jednání obžalovaným vedly odvolací soud k závěru, že pro další účelnou nápravu není nezbytné na obžalovaného působit přímým trestem odnětí svobody a je namíste uložit alternativní trestní v podobě trestu obecně prospěšných prací ve výměře 90 hodin při splnění zákonných podmínek uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí **je** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 26. února 2021

JUDr. Jaroslav Hudeček v. r.
předseda senátu

Vypracoval:
JUDr. Anton Bucheň v. r.